

VRTULE, BAGR, ŠAVLE A RYBIČKA

Ne, neptejte se jazykozpytce na rozluštění. Pro ně si zajděte na školní hřiště, do učňovského domova, na plovárnu, sázavskou osadu nebo na rekreaci. Tam všude najdete nesčetné příslušníky milionového národa těch, kteří pro svou zálibu k pohybu, pro sportovní zápolení i svou touhu po kolektivu našli uspokojení v odbíjení. Že jsou ještě lidé, kteří odbíjenou neznají? Předvedme jim ji, docela obyčejnou - rekreační...

SERVIS...

Pozor, míč letí. Letí tak rychle jako čas, jako těch devět-
atřicet roků od vzniku odbíjení u nás. Velmi dobře jste míč zachytili. Ano, takhle se zachytila odbíjená u nás. Zcela naplno! Rok od roku přibývalo jejich vyznavačů. Vždyť stačilo kousek rovného místa, dva kúly, síť a míč. O zábavu bylo postaráno.

PŘIHRÁVKA...

Nejen však o zábavu. I o zdraví. Odbíjená rozvíjí obratnost, vede k vytrvalosti, přispívá k ukázněnosti a poctivosti ve hře. A není vhodná jen pro mladé, všimněte si, kdo všechno hraje. „Pro zábavu“ spíše ti drobátko nad střední věk, pro její nenáročnost a jednoduchost, pro všechno ostatní. Divíte se ještě že je u nás odbíjená nejrozšířenějším sportem?

NAHRÁVKA...

Její rozvoj jako závodního sportu byl u nás v období téměř tří desítek let velmi živelný: pořádaly se turnaje, občas i kursy, soutěže i mistrovství ČSR a někdy - ovšem velmi zřídka - docházelo i k mezinárodním setkáním. Avšak přes svou dobrou úroveň, dospěla odbíjená až do stadia, kdy se stala statickým a nebojovým sportem.

SMEČ...

Tvrďá, nelítostná a účinná. V roce 1947 se mladí českoslovenští reprezentanti utkali poprvé se sovětskými soupeři. Dynamická, bojovná hra s dokonalou technikou, s fyzickou zdatností hráčů, s celoroční plánovanou systematickou prací a v neposlední řadě i dokonale prostudovanou taktikou překvapila a udivila. Prohrajeme tedy? Nikoli.

RYBIČKA...

Útok nutí k obraně a protiútok. Československá odbíjená získala vzor a učitele. Vlivem sovětského pojetí hry se stává

znovu bojovnou, plnou technických variant, rostoucích z všestranné tělesné přípravy hráčů. V plném rozsahu se uplatňuje hra v poli, rozšiřuje se rejstřík úderů, smečuje se přímo i bočně (šavle), s otočkami (vrtule), pravou i levou rukou. Pro záchranu míče se hráči učí pádům, z nichž jeden nazvali „rybičkou“. Útočná taktika přešla od systému „tří dvojic“ k systému „šesti smečářů“, kteří dovedou samozřejmě i nahrdvat.

*

Československá odbíjená se probíla mezi první na světě: již v roce 1947 se stali naši muži v Paříži akademickými mistry světa. V témže roce byla ustavena FIBV, Mezinárodní volejbalová federace, která sdružuje již 56 států. Rok poté se uskutečnilo v Římě první mistrovství Evropy a palmu vítězství si odnesli - opět naši hráči. Na mistrovství světa v Praze v roce 1949 jsme však skončili druzí - za Sovětským svazem. To bylo probuzení! Titul mistrů Evropy si po druhé odvezli Čechoslováci až o šest let později z Bukurešti. A největším triumfem naší odbíjené bylo vítězství na mistrovství světa v Paříži v roce 1956 bez jediné porážky. Ženy již sbíraly vavříny jen velmi zřídka. Převaha sovětských reprezentantek byla příliš zřetelná, takže se našim děvčatům podařilo získat titul evropských mistryň jen v roce 1955 v Bukurešti.

Naše odbíjená má ovšem v celém světě vysoký kurs. Vždyť mnohé státy si vyžádaly naše trenéry. Jen namátkou můžeme jmenovat Francii, Jugoslávii, Maďarsko, Rumunsko a NDR. Je před námi mistrovství Evropy v odbíjení. Už koncem příštího měsíce budou svištět v Praze míče reprezentantů dvaceti států. Který z nich získá titul? To je dnes veliký, převratný otazník. Ale věřme, že družstvo Československa nechce zůstat na spodních příčích žebříčku. A že zvýšený zájem o odbíjenou se neprojeví jen o k o l o hřiště, ale hlavně na nesčetných hřištích, plátcích a hřištětkách, kterých je u nás na tisíce. Vždyť přece - také si rádi zahrájete odbíjenou?

JIRÍ HOLUB

FOTO O. HURKA

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

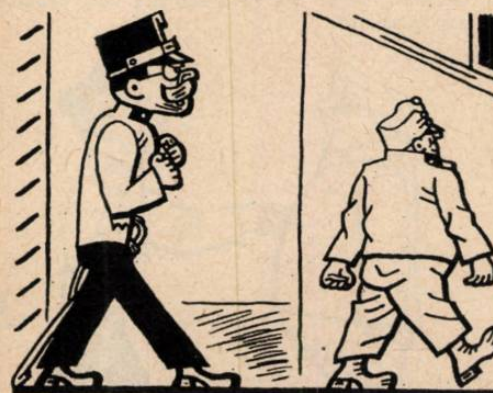
7. Plukovník Gerbich trpěl občas záchvaty strašlivé bolesti v palci u nohy. Tehdy řáčil jako tygr. Nyní byl však v dobré náladě. - „Tak co jste vlastně provedli?“ otázal se Švejka tak laskavým tónem, až poručík Duba píchlo u srdce, a místo Švejka sám odpověděl: „Muž ten, pane plukovníku, dělá ze sebe blba, aby kryl svým idiotstvím svá darebáctví.“ Obrátce se na Švejka, řekl: „Ty mně piješ krev, vid?“ - „Piju,“ odpověděl důstojně Švejk. - „Tak vidíte, pane plukovníku,“ pokračoval poručík Dub. „Bude třeba ho příkladně potrestat!“

8. Poručík Dub zahloubal se do spisu, sestaveného majorem v Přemyslu a potom zvolal slavnostně k Švejkovi: „Teď je s tebou amen, kam jsi dal erární uniformu?“ - „Nechal jsem ji na hrázi rybníka. Vono to vlastně nic jiného není, než vomyl.“ - „Víš, ty lotře, co to znamená, přijít ve válce o uniformu?“ zařval poručík Dub. - „Poslušně hlásím, pane lajtnant,“ odpověděl Švejk, „že když voják ztratí uniformu, že musí vyfasovat novou.“ - „Ježíšmarjá!“ vykřikl poručík Dub, „ty si budeš tak dlouho zahrávat že budeš po válce sto let dosluhovat!“

9. Plukovník Gerbich sešklebil se najednou strašlivě. Dostával záchvaty podagry. Mával jenom rukou a zařval hrozným hlasem člověka pomalu pečeného na rožni: „Všechno ven! Podejte mi revolver!“ Tohle už všichni znali, proto vyrazili ven i se Švejkem. Jedině poručík Dub otálel, ale plukovník hodil po něm kalamářem a Dub zmizel. Potom dlouho ozýval se z plukovníkovy kanceláře řev a vyti, až nakonec úpění umkllo. Palec plukovníkův proměnil se opět v beránka, záchvat dny pominul, plukovník zazvonil a poručil, aby přivedli opět k němu Švejka.

10. „Tak co je vlastně s tebou,“ otázal se plukovník Švejka laskavě. Švejk usmívaje se přátelsky na plukovníka, vyprávěl mu celou svou odysseu, jak je ordonancí 11. marškompanie 91. regimentu a jak neví, co si tam bez něho počnou. Plukovník se také usmíval a potom vydal rozkaz, aby byl Švejkovi vydán nový erární mundur. Když potom Švejk v novém rakouském munduru opouštěl štáb, hlásil se přísně vojensky u poručíka Duba, stojícího u štábu a ptal se ho, má-li něco od něho vyřídit panu nadporučíkovi Lukášovi. Poručík Dub zmohl se než na slůvko: „Abtreden!“

11. Když přijel Švejk do Zóltance, dostal se už na nádraží na etapní velitelství do konfliktu. Nějaký kaprál se tam na Švejka rozkřikl, jestli nechce, aby mu šel sám jeho marškompačku vyhledat. „Já chci jenom vědět, kde je zde v městečku rozložená. Pro mně je to důležitý, poněvadž já jsem vod ní ordonanc,“ zdůrazňoval Švejk. Od vedlejšího stolu vyskočil nějaký štábní šikovatel jako tygr a zahulákal: „Zatracený prase, ty seš ordonanc a nevíš, kde je tvá marškompanie!“ Nežli mohl Švejk odpovědět, šikovatel zmizel a hned přivedl z kanceláře tlustého nadporučíka.

12. Etapní velitelství bývala též padák na potloukající se zdivočelé vojáky, kteří by snad přes celou válku hledali své oddíly. Když tlustý nadporučík vstoupil, otázal se Švejka, kde má dokumenty. Když mu je Švejk předložil a nadporučík se přesvědčil o správnosti jeho maršrúty, řekl blahosklonně ke kaprálvi: „Dejte mu informace“, a opět zmizel v kanceláři. Když za ním zapadly dveře, vzal štábní šikovatel Švejka za rameno a odváděje ho ke dveřím, podal mu tuto informaci: „Koukej, smrade, ať zmizíš!“ A tak Švejk se opět ocitl v tom zmatku a pátral po někom známém z batalionu.